

ΙΕΡΟΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ
ΠΡΟΝΟΙΑΙ ΜΕΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ, ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ
ΔΑΠΑΝΗ ΔΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΟΦΕΛΟΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ «ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ»

ΕΤΟΣ Β'

ΕΝ ΣΜΥΡΝῃ τῇ 2 Μαρτίου 1913

ΑΡΙΘ 100

Ο ΑΣΠΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

(Λουκ. α', 39—57).

Λόγος ἐκφωνηθεὶς ὑπὸ τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου
Σμύρνης κυρίου Χρυσοστόμου ἐν τῷ Μητροπ. ναῶ τῆς
ἁγίας Φωτεινῆς ἐν Σμύρνῃ ἐπὶ τῇ 300ετηρίδῃ τῆς Δυ-
ναστείας τῶν ΡΩΜΑΝΩΦ.

Ἐξοχώτατοι, καὶ λοιποὶ πάντες ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Βασιλικὴν καὶ μεγάλην μεγάλῃς καὶ κραταιᾶς Δυναστείας ἐορτὴν
συνήλθομεν ἵνα ἐορτάσωμεν καὶ ἐορτάζομεν τὴν σήμερον. Σήμερον 21^η
τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ ἔτους 1913 συμπληροῦται ὁλόκληρος τριακο-
σιετηρὶς ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐνδόξου Δυναστείας τῶν Ρωμανῶφ
ἐν τῇ κραιταιᾷ τοῦ Βορρᾶ Ὁρθόδοξῳ Χριστιανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ, ὅ-
που ἡ πίστις ἡμῶν καὶ ἡ Ἐκκλ. ἡ Ὁρθόδοξος μεγαλύνεται καὶ κρα-
τύνεται, καὶ ὑψοῦται, καὶ ἐξαπλοῦται καὶ κατακυριεύει ἀπὸ Βορρᾶ καὶ
ἀπὸ Νότου, καὶ ἀπὸ τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς ἕως τῶν Δυσμικῶν χωρῶν
τῆς Εὐρώπης.

Τριακόσιοι Διὸς μεγάλοι ἐνιαυτοὶ ἐκύλισαν τὰ ὑπερήφανα κύματά
των ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων γενεῶν καὶ τῶν Ἱστορικῶν γεγονότων Αὐ-
τοκρατορίας ἀχανοῦς, ἐν τῇ ὁποίᾳ πράγματι δὲν δύει ποτὲ ὁ ἥλιος,
καὶ τῆς ὁποίας κραταιοτέρας ὀλίγας Αὐτοκρατορίας εἶδεν ὁ Ἥλιος
ἄχρι σήμερον ἐπὶ τῆς γῆς. Σχεδὸν τὸ 1)5 τῆς ὅλης ὑδρογείου σφαί-
ρας κατέχει ἡ ἀχανὴς Ρωσικὴ Αὐτοκρατορία, ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ θρόνου
τῆς ὁποίας ἀπὸ τριακοσίων ἐτῶν κάθηται ἡ ἐνδοξος τῶν Ρωμανῶφ
Δυναστεία, ὑπὲρ ἧς σήμερον ὁ λόγος.

Ὀλίγισται ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἱστορίᾳ Δυναστεῖαι δύνανται νὰ ρί-
ψωσι πρὸς τὰ ὀπίσω τὸ βλέμμα των μετὰ τόσης ὑπερηφανίας καὶ ν'
ἀναμετρήσωσι τὰ κλέη τῶν ἐαυτῶν προγόνων τόσον ζηλοτύπως, ὅσον
ἡ Δυναστεία αὕτη τὰ κατὰ τὸ 300ετὲς τοῦτο χρονικὸν διάστη-
μα τῆς Δεσποτείας Τῆς ἐπιτελεσθέντα μεγάλα καὶ ἐκλαμπρα ἔργα,
ἐφ' ὧν ἀπάντων ἡ Δυναστεία ἔχει ἐπιθέσει βαθύτατα τὰ ἔχνη τῆς ἐπι-
δράσεώς της καὶ μονονουχί τὴν σφραγίδα τῆς ἀποκλειστικῆς προ-
τοβουλίας καὶ ἐνεργείας της, διότι ἡ Ρωσσία χρεωστεῖ τὰ πάντα εἰς
τὴν Δυναστείαν της, ὡς καὶ ἡ Δυναστεία της τὰ πάντα χρεωστεῖ εἰς
τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἀρκεῖ μόνον νὰ λεχθῆι πρὸς ἔπαινόν Της, ὅτι ὅτε τὸ πρῶτον ὁ

πρῶτος τῆς Δυναστείας τῶν Ρωμανῶφ, ὁ νεαρὸς δεκαπενταετῆς Τσά-
ρος Μιχαήλ, ἀνηγορεύθη Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας, ἡ Ρωσσία δὲν
ἠρίθμει πλείονα τῶν ἑξ ἑκατομ. πληθυσμόν. Μετὰ ἕνα αἰῶνα, ἀκρι-
βῶς τῷ 1713, ὁ πληθυσμὸς ἦτο δεκαῆξ ἑκατομ. λαοῦ. Μετὰ ἄλλον
ἕνα αἰῶνα τὸ Κράτος ἠῦξησεν, ἀκριβῶς τῷ 1813, εἰς τεσσαράκοντα
ἑξ ἑκατομ. πληθυσμοῦ. Καὶ μετὰ ἕνα ἄλλον, τοῦτον τὸν αἰῶνα, τὴν
σήμερον τῷ 1913, τεραστία καὶ καταπληκτικὴ δύναμις 136 ἑκατομ.
λαοῦ ἀποτελεῖ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς Δυναστείας τῶν Ρωμανῶφ καὶ εὐ-
δαίμονας ὑπηκόους. Ἡ Δυναστεία σήμερον ἄρχει ἄνω τῶν ἑκατὸν
διαφόρων λαῶν, λαλούντων ὑπὲρ τὰς 50 γλώσσας καὶ διαλέκτους,
ἀποτελούντων κρᾶμα φυλῶν καὶ λαῶν, ἀληθῆ Βαβέλ, ὅπου ὁ φιλόσο-
φος, ὁ ἐθνογράφος, ὁ γλωσσολόγος, ὁ ἱστορικὸς ἔχει ἐνώπιόν του
ἀπέραντον καὶ ἀπεριόριστον στάδιον εἰς μελέτας καὶ σκέψεις μεγάλας.

Ἡ Θεία Πρόνοια ἐπέκλωσε τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Δυ-
ναστείαν τῶν Ρωμανῶφ μέγαν καὶ ἐνδοξον κληρον καὶ προορι-
σμόν. Εἰς αὐτὴν ἀνέθηκε τὴν μεγάλην καὶ τρισέβδοξον ἀποστολὴν
νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸν Χριστιανικὸν — Εὐρωπαϊκὸν πολιτισμὸν τὰ
ἡμιβάρβαρα Ἀσιατικὰ κράτη καὶ ὅλους τοὺς ἀπειροπληθεῖς τῆς
Κεντρῶς Ἀσίας λαοὺς. Μὴ λησμονῶμεν δ' ὅτι καὶ αὕτη ἡ Ρωσσία
θεωρεῖται κράτος ἡμιασιατικόν.

Καὶ ἤρκεσαν 300 μόνον ἔτη νὰ ἐπιτελεσθῶσι ταῦτα πάντα, ἂν
ἔχι κατὰ πάντα, ἀλλὰ ἀσφαλῶς πλέον ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ. Καὶ ἰδοὺ
πως.

Ἠκούσατε ὅτι πρὸ μικροῦ ἐν τῷ Μνημοσύνῳ ἐμνημονεύσαμεν ὡς
πρῶτων γεναρχῶν τῆς Δυναστείας Ῥωμανῶφ τοῦ Πατριάρχου
Φιλαρέτου καὶ τῆς Μοναχῆς Μάρθας. Ἀκριβῶς οἱ εὐσεβεστάτοι οὖ-
τοι κληρικοὶ ἐγένοντο οἱ πρῶτοι ἰδρυταὶ τῆς Δυναστείας κατὰ τοὺς
ταραχώδεις ἐκείνους χρόνους, καθ' οὓς τὸ Κράτος τῶν Τσάρων εἶ-
χεν ἀπειληθῆι ὑπὸ τελείας διαλύσεως, προελθούσης ἐκ τῆς ἀντιδρά-
σεως ὄλων τῶν στοιχείων, αἵνα πρότερον ἀπετέλουν τὴν ἰσχὺν
τῆς Ῥωσσίας. Αὐτοὶ ἦσαν οἱ πρῶτοι γενάρχηι τότε, ὅτε ἵνα κορυ-
φωθῆι τὸ κακὸν ἐφάνη πρὸς στιγμὴν, ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἐπὶ τὸ μέλ-
λον τοῦ Ρωσικοῦ Ἔθνους εἶχεν ἐκλίπει, διότι εἰς ἐπίμετρον οὐ-
δεὶς ἐκ καταγωγῆς βασιλικῆς εἶχεν ὑπολειφθῆι.

Ἀκριβῶς τοὺς γονεῖς Ἐκείνου, ὅστις κατὰ τὰς ἀνεξερευνητάς
βουλὰς τοῦ Θεοῦ ἔμελλε ν' ἀποβῆι ὁ Ἀρχηγέτης τῆς νέας κραταιᾶς
Δυναστείας τῶν Ῥωμανῶφ, ἐπήλυδες καὶ ξένοι πρὸς τὸν Ρωσικὸν

λαδὸν ἐνέκλεισαν εἰς Μοναστήριον καὶ τοὺς ἠνάγκασαν νὰ περιβληθῶσι τὸ μοιχαδικὸν σχῆμα !

Ἡ Ῥωσσία τότε ἀπέβη τὸ θέατρον δεινῆς διαμάχης μεταξὺ τῆς Καθολικῆς Πολιτείας καὶ τῆς Λουθηρανικῆς Σουηδίας. Ὁ Καθολικισμὸς καὶ ὁ Προτεσταντισμὸς διεξεδίκουν λυσσαλέως τὴν κυριαρχίαν καὶ δεσποτείαν ἐπὶ τῆς Ῥωσσίας.

Ἀλλὰ τότε ἐκ τῶν ὀρθοδόξων Μοναστηρίων ὑψώθη τὸ Λάβαρον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ῥωστικοῦ λαοῦ. Οἱ ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι καὶ οἱ Μοναχοὶ ἀπέλυσαν ἐγκύκλια γράμματα, διεσπάρησαν δὲ καὶ αὐτοὶ καθ' ὅλην τὴν Ῥωσσίαν, ἵνα ἀφυπνίσωσι τὰ κοιμώμενα ὀρθόδοξα θρησκευτικὰ αἰσθήματα τοῦ Ῥωστικοῦ λαοῦ καὶ ὄντως ἐξηγέρθη σύσσωμος ὁ ὀρθόδοξος Ῥωστικὸς λαὸς «ζητῶν εὐσεβῆ ἄνδρα, θέλοντα νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἱκανὸν νὰ στρατηγήσῃ αὐτοῦ, καὶ ἄξιον νὰ ὀδηγήσῃ εἰς νέας δόξας τὸ Ἔθνος». — Ὁ Ῥωστικὸς λαὸς εἰς τὸ ἐγερτήριον τοῦτο σάλπισμα τῆς Ἐκκλησίας ἀληθῶς ἀφυπνίσθη, ἐνόησε οἷον κίνδυνον μέγιστον διέτρεχεν ἡ Ὁρθόδοξος πίστις του, ἐβρυχήθη ὡς ἀπὸ ὕπνου ἐξεγερθεὶς λέων, καὶ αὐθωρεὶ ἀπετίναξε τὸν ξενικὸν ζυγόν· καὶ οὕτως ἡ Ῥωσσία ἀποδοθεῖσα εἰς ἑαυτὴν ἠδυνήθη νὰ περισυλλεγῇ καὶ σκεφθῇ καὶ προβῇ ἐλευθέρως εἰς ἐκλογὴν τοῦ εὐσεβοῦς Ὁρθοδόξου Καίσαρός της.

Συνῆλθε τότε μεγάλη Ἐθνοσυνέλευσις ἐν Μόσχᾳ ἀποτελουμένη ἐκ τῶν ἀνωτάτων κληρικῶν καὶ Ἱεραρχῶν, τῶν εὐπατριδῶν καὶ Βογιάρων καὶ τῶν προκρίτων ὄλων τῶν ἐπαρχιῶν καὶ παμψηφει ἐξέλεξαν τὸν Μιχαὴλ Ῥωμανῶφ, δεκαπενταετῆ τότε παῖδα ὄντα ὡς Τσάρον, υἱὸν τῶν ἐγκλεισθέντων εἰς μονὰς καὶ καρέντων μοιχαδῶν Φιλαρέτου καὶ τῆς Μάρθας, οἵτινες μόνοι ἐκ τῶν Ῥωμανῶφ συνεδέοντο καὶ πρὸς τὴν ἐκλιποῦσαν Δυναστείαν τῶν Ρούρικ καὶ Ἰδία πρὸς τὸν οἶκον Ἰβάν τοῦ Δ' τοῦ Τρομεροῦ ἐπιλεγομένου, λαβόντος σύζυγον νόμιμον ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Ῥωμανῶφ, τὴν Ἀναστασίαν.

Ἡ ἀνάρρησις τοῦ Νέου Τσάρου ἐκ τῶν Ῥωμανῶφ συνέπιπτε πρὸς ζωηρὰν ἐξέγερσιν πατριωτισμοῦ καὶ ἐχαιρετίσθη μετ' ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ πανταχοῦ τῆς Ῥωσσίας, διότι τὸ ὄνομα τῶν Ῥωμανῶφ ἦτο ἐνδοξόν καὶ συνεδέετο πρὸς ἐνδόξους καὶ λαμπρὰς ἐθνικὰς ἀναμνήσεις τοῦ Ῥωστικοῦ λαοῦ, καὶ περιπλέον, διότι ὑψηλοὶ συγγενικοὶ δεσμοὶ πρὸς τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν, πρὸς τὴν Δυναστείαν τοῦ

Βυζαντινοῦ Αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μόνομάχου συνέδεον τοὺς Ῥωμανῶφ.

Ὁ νεαρὸς Τσάρος ἔλαβε παρ' ἑαυτῷ συμβούλους σοφοὺς καὶ εὐσεβεστάτους τὸν πατέρα αὐτοῦ Φιλάρειον, ὃν ἀηγόρευσε Πατριάρχην Ῥωσσίας, προχειρισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Θεοφάνους, καὶ τὴν εὐσεβεστάτην μητέρα του Μάρθαν, ἣν ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ Μοναστηρίου, ὅπου εἶχεν ἐγκλεισθῆ. Καὶ ὑπὸ τοιοῦτους σοφοὺς γονεῖς καὶ συμβούλους ἡ Ῥωσσία τοῦ νεαροῦ Καίσαρος λίαν πρωΐμως ἤρξατο νὰ προαναγγέλλῃ τὴν Ῥωσσίαν τοῦ Μεγάλου Πέτρου, ὅπως καὶ ἡ Ῥωσσία τοῦ Μ. Πέτρου ἤρξατο ἐγκυμονοῦσα τὴν σημερινὴν κραταιὰν δύναμιν τοῦ Βορρᾶ.

Τὰ αὐτοκρατορικὰ οὐκάζια τοῦ πρώτου Τσάρου τῶν Ῥωμανῶφ ἐπεγράφοντο ὧδε : «Ὁ Δεσπότης Τσάρος Μιχαὴλ Θεοδώροβιτς καὶ ὁ Πατὴρ του ὁ Μέγας Κύριος καὶ ἀγιώτατος Πατριάρχης πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν Φιλάρειος διατάττουσιν».

Ὁ πρῶτος ἰδρυτὴς τῆς Δυναστείας Αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ ἦτο πρῶτος καὶ καλοκάγαθος, βασιλεὺς εἰρήνης, καὶ ἐστήριξε τὴν Δυναστείαν ἐπὶ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, καὶ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ἐπὶ τῆς Δυναστείας, καὶ οὕτως ἀμφότεραι ἐκραταιώθησαν καὶ ἐμεγαλοῦργησαν ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ τοῦ Βορρᾶ.

Τὸν Μιχαὴλ διεδέχθη ὁ υἱὸς του Ἀλέξιος Μιχαήλοβιτς, ὁ πατὴρ τοῦ Μ. Πέτρου, ὅστις τὰς ὑψηλὰς ἐμπνεύσεις του εἰς τὰ μεταρρυθμιστικὰ του ἔργα ἐχρεώσκει εἰς τὸν Πατέρα του, ὅπως καὶ ὁ πατὴρ του Ἀλέξιος εἰς τὸν πατέρα του Μιχαὴλ. Ἀλλ' ὁ Μ. Πέτρος χρεώσκει ἐπίσης πολλὰ καὶ εἰς τὴν Μητέρα του, τὴν λαμπρὰν Ναθαλίαν, καὶ ἰδιαίτατα εἰς τὸν Πατριάρχην τῆς Ῥωσσίας τὸν σοφώτατον τότε καὶ ἀγιώτατον Νίκωνα. — Περὶ τοῦ Πέτρου οὐδὲν λέγω διότι οὐδεὶς ἀγνοεῖ τὸν Μ. Πέτρον τῆς Ῥωσσίας· ἀρκετὸν νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ὁ Πέτρος εἶναι ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Ῥωστικοῦ Μεγαλείου καὶ ὅτι ἐν τοῖς Ἀνακτόροις τῆς Πειρουπόλεως σώζεται εἰκὼν τοῦ Μ. Πέτρου κάτωθεν τῆς ὁποίας ὁ ἴδιος ὑπογράφεται ὧδε : «Πέτρος Αὐτοκράτωρ ΡΩΣΣΟΓΡΑΙΚΩΝ».

Ὁ ἴδιος δὲ Μ. Πέτρος ἐν ἀξιομνημονεύτῳ λόγῳ του εἶπεν ὅτι αἱ ἐπισιτήμαι καὶ αἱ τέχναι ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος διεδόθησαν ἐφ' ὅλην τὴν γῆν· ὅτι ὡς ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος ἐν τῷ σώματι, ἡ πορεία των θὰ γίνῃ διὰ τῆς Ῥωσσίας, ἵνα καὶ αὐτὸς μεταβῶσιν εἰς τὴν ἀρχαίαν των Πατρίδα τὴν Ἑλλάδα. Ὁλων τῶν Ἑλλήνων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν ἔκτοτε πρὸς Βορρᾶν !

Μετὰ τὴν δόξαν ταύτην τῆς Ρωσίας, τὸν Μέγαν λέγω Πέτρον, ἔχομεν ἐκ τῆς Δυναστείας τῶν Ρωμανῶν τὴν Μ. Αἰκατερίνην μὲ τὴν μοναδικὴν μεγαλοφυΐαν τῆς, ἣτις ἀποτελεῖ ἐν φασινὸν μετέωρον καὶ μίαν ἀκτινοβολὸν δόξαν τῆς Ρωσίας. Αἱ μεγαλοουργοὶ ἐμπνεύσεις τῆς, ἃς ἐκληρονόμησε παρὰ Πέτρον τοῦ Μεγάλου, τὸ φιλελεύθερον, τὸ τολμηρὸν, τὸ νεωτεριστικὸν πνεῦμά τῆς, ἢ πρὸς τὰ γράμματα, τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας προστασία τῆς, ἀλλὰ καὶ αἱ ἔμφυτοι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἀνέδειξαν αὐτὴν μίαν τῶν Μεγάλων γυναικῶν τοῦ κόσμου, δι' ἣν δύναται πλειότερον ἴσως καὶ αὐτοῦ τοῦ Μ. Πέτρον νὰ καυχᾶται ἡ δυναστεία τῶν Ρωμανῶν. Ἡ Ρωσία ὅλη ὁμοθύμως τὴν ἀπεκάλεσε «Μητέρα τῆς Πατρίδος», ἡ Εὐρώπη σύμπασα «Μεγάλην Αἰκατερίνην», οἱ σοφοὶ τῆς ἐποχῆς «Σεμίραμιν τοῦ Βορρά», καὶ ἐκ τῆς Δυσημικῆς Εὐρώπης οἱ ἄνθρωποι τῶν Ἐπιστημῶν ἀνεφώνουν μετὰ θαυμασμοῦ. «Καὶ τῶρα τὸ φῶς μᾶ, ἔρχεται ἐκ Βορρά». Ἡ Αἰκατερίνη εἶναι ἐκείνη ἣτις ὠνειρεύθη ν' ἀναστήσῃ τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν ὑπὸ Αὐτοκράτορα ἐκ τῆς Δυναστείας τῶν Ρωμανῶν, καὶ ἐβράπτισε τὸν ἔγγονόν τῆς Κωνσταντῖνον καὶ ἐμόρφωσεν αὐτὸν Ἑλληνοπρεπῶς.

Μετὰ τὴν Μ. Αἰκατερίνην ἔχομεν λαμπρὸν τῆς Δυναστείας βλαστὸν Ἀλέξανδρον τὸν Α'. (θανόντα ἐν ἔτει 1825), τοῦ ὁποίου ἡ βασιλεία ἀπέτελεσεν ἐποχὴν χειραφετήσεως τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως, ἐποχὴν νέων ἰδεῶν, ἐποχὴν φιλελευθέρων εὐρυτάτων μεταρρυθμίσεων καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμας, καὶ ἐν τῇ διοικήσει, καὶ ἐν τῇ νομοθεσίᾳ καὶ ἐν τῇ φιλολογίᾳ. Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ κίνησις ἐπεξετάθη ἰδίως εἰς τὰ κατώτερα τοῦ ἔθνους στρώματα, ἐνισχυθεῖσα δὲ καὶ γενικευθεῖσα συνετέλεσεν εἰς τὴν ἰδρυσιν ἐπιστημονικῶν ἐταιρειῶν, περιοδικῶν συγγραμμάτων, φιλολογικῶν ἐφημερίδων κ.λ. δι' ὧν ἐμορφώθη τὰ μάλιστα ὁ Ρωσικὸς λαός.

Μετ' Ἀλέξανδρον τὸν Α'. ἔχομεν τὸν Ρωμανῶν Νικόλαον τὸν Α'. (θανόντα ἐν ἔτει 1855), ὅστις μέγιστον ἐπεδείξατο διαφέρον διὰ τὴν τύχην τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἰδίᾳ διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος. Ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν δὲ τοῦ γενναίου καὶ μεγαλόφρονος τούτου βασιλέως οἱ ἀντιπρόσωποι Ρωσίας, Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας κατήρτισαν τὸ πρωτόκολλον, τὸ ὁποῖον ἐκανόνιζε τὰς μελλούσας τύχας τῆς Ἑλλάδος, πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ὁποίου πρωτοκόλλου ἐδέησε νὰ ἐπακολουθήσῃ τὸ ἐν Ναυαρίνῳ ἔργον, καὶ νὰ ὑπογραφῇ ἡ συνθήκη τῆς Ἀδριανουπόλεως.

Μετ' αὐτὸν ἔχομεν Ἀλέξανδρον τὸν Β'. (θανόντα ἐν ἔτει 1881) γένον τοῦτον Μέγαν Ἀλέξανδρον, ἐφ' οὗ τῆς Δυναστείας ἡ Ρωσικὴ Αὐ-

τοκρατορία ἐμφανίζεται ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς σκηνῆς εἰσηγητὴς τοῦ γνησίου Χριστιανικοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ βίου ἀνθρωπίνου, συνάδοντος πρὸς τὰ ἥθη καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν νεωτέρων χρόνων. Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἀρκεῖται μόνον νὰ κατακτᾷ τοὺς Ἀνατολ. λαοὺς τοῦ Ἀφγανιστάν, τῆς Βουχάρας, τῆς Περσίας, καὶ τῆς Βακτριανῆς, ὅπου ποτὲ ὁ μέγας δορυκτῆτωρ ὁ Μακεδὼν, ὁ δμώνυμός του Ἀλέξανδρος, εἰσήγαγε τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἀλλὰ κατὰ τὸ πρότυπον πλέον τοῦ μεγάλου ἐκείνου κατακτητοῦ ὁ Ἀλέξανδρος τῆς Ρωσίας ἰδρύει ἀποικίας, εἰσάγει τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰς ἐπιστήμας, αἵτινες παγιοῦσι διαρκῶς τὴν εἰρήνην, τὴν ἀκμὴν, τὸν πολιτισμὸν, τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ὅλων τῶν Ἀσιατικῶν λαῶν. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Β'. εἶδον τὴν γένεσιν αὐτῶν καὶ τὰ νεώτερα Κράτη τοῦ Αἴμου, καὶ τὸ ὄνομα του ἀνεγράφη ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν μεσημβρινῶν Σλαβικῶν λαῶν ὡς ὄνομα «Τσάρου Ἐλευθερωτοῦ».

Μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Β'. ἔχομεν τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Γ'. ἀνελθόντα εἰς τὸν θρόνον τῶν προγόνων του κατὰ τὰς πλέον συγκινητικὰς καὶ φρικιαστικὰς στιγμὰς καὶ βασιλεύσαντα ἐνδόξως.

Καὶ μετ' αὐτὸν ἔχομεν τὸν νῦν κραταιῶς ἀνάσσοντα ἐπὶ τῶν ἀχανῶν ἐκτάσεων, ὅσας ἐκληροδότησεν αὐτῷ οἱ μεγάλοι αὐτοῦ πρόγονοι, Νικόλαον τὸν Β'. τὸν κατ' ἐξοχὴν Εἰρηνοποιὸν Μονάρχην, εἰς τὴν ὑψηλὴν ἔμπνευσιν τοῦ ὁποίου χρεωστεῖται ἡ ἰδρυσις τοῦ παγκοσμίου Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου τῆς εἰρήνης ἐν Χάγη, εἰς τὴν μεγαλόφρονα πρωτοβουλίαν τοῦ ὁποίου ἡ ἀχανὴς Αὐτοκρατορία τοῦ Βορρά ὀφείλει τὸ Συνταγματικὸν Μοναρχικὸν τῆς πολιτείας, τὸν Νικόλαον τὸν Β'. ὅστις εἰς τὰς αὐτοκρατορικὰς του χεῖρας συγκεντροῖ ὅλα τὰ νήματα τῆς παγκοσμίου πολιτικῆς κινήσεως, ἣτις σήμερον κανονίζει τὰς τύχας τῶν Ἐθνῶν καὶ τῶν Κρατῶν. Ἡ Δυναστεία ἐν ταῖς ἡμέραις Αὐτοῦ εὐρηται εἰς τὸ ἀπόγειον σημεῖον τῆς δόξης τῆς. Δι' ὃ καὶ ἃς εὐχρηθῶμεν εἰς τὸν Κραταῖον τοῦτον Ἀνακτα καὶ τὴν κραταιὰν Δυναστείαν Του, ὅπως «ἀνατέλλῃ ἐν ταῖς ἡμέραις Αὐτοῦ Δικαιοσύνη καὶ πλῆθος Εἰρήνης καὶ ἔως οὗ ἀνταναιρεθῇ ἡ Σελήνη» καὶ πρὸ τῆς Σελήνης ἐπὶ γενεὰς γενεῶν νὰ λάμπῃ καὶ ἀκτινοβολῇ ἡ Δυναστεία τῶν Ρωμανῶν πρὸς δόξαν Χριστοῦ καὶ πρὸς χαρὰν καὶ θρίαμβον τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Χριστιανικῆς πίστεως.

Κύριε σῶζε τὴν Δυναστείαν τῶν Ρωμανῶν, Κύριε σῶζε τὸν Αὐτοκράτορα Νικόλαον, «Κύριε σῶσον τὸν Βασιλέα καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν ἐν ἡ ἐπικαλούμεθά Σου σήμερον ἡμέρα». Ἀμήν.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ ΙΕΡΟΥ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Καίτοι ἐφέτος ἐνῆκα τῆς ὑπὸ τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως διὰ τὰς προκει-
μένης ἀνωμάλους περιστάσεις ἀπαγορεύσεως τοῦ καθιερωμένου πανδήμου προ-
σκυνηματος ἐπὶ τοῦ Πάγου Σταδίου, ἐν ᾧ ἐμαρτύρησεν ὁ Ἱερός Πολύκαρπος,
ἡ εορτὴ τοῦ ἀγιωτάτου τούτου ἱερομάρτυρος καὶ Ἀποστολικοῦ ἀνδρὸς δὲν ἐτελέ-
σθη μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ ἄλλοτε μεγαλοπρεπειᾶς καὶ παρατάξεως, ἐν τούτοις ὅμως
ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῶν ἁγίων Βουκόλου καὶ Πολυκάρπου καὶ Ἰωάννου τοῦ
Θεολόγου τῆς ἀνω Συνοικίας, ἐνθα ἐτελέσθησαν ἀρχιερατικαὶ λειτουργίαι, πολὺ πλῆ-
θος εὐλαβῶν προσκυνητῶν συνέρρουσεν, ἀποδίδον τὸν ὀφειλόμενον φόρον τιμῆς
καὶ εὐλαβείας πρὸς τὸν ἀτρέμητον τῆς πίστεως μάρτυρα. Ἐν τῷ ἱερῷ μάλιστα
ναῷ τῶν ἁγίων Βουκόλου καὶ Πολυκάρπου τὸ ἐκκλησίασμα ὑπῆρξε πολυπληθέ-
στατον καὶ ὁ Σεβασμιώτατος ἡμῶν Μητροπολίτης διὰ μακρῶν ὠμίλησε μετὰ τῆς
διακρινούσης αὐτὸν εὐφραδείας πρὸς αὐτό, ἐξηγήσας καὶ ἀναπτύξας τὸ περιεχό-
μενον τῆς πρὸς Φιλιππησίους ἐπιστολῆς τοῦ εορταζομένου καὶ πολλὰ τοῖς Χρι-
στιανοῖς πατρικῶς συστήσας καὶ συμβουλεύσας.

Ὡς δὲ πέρουσι τηλεγράφημα οὕτω καὶ ἐφέτος ὁ ἀληθμονήτους παρ' ἡμῖν ἐν-
τυπώσεις ἀφεί, βαθὺς γνώστης τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας καὶ ζῶντος Χρι-
στιανικοῦ πνεύματος ἐμπεπλησμένος ἐλλόγιμος κύριος Γ. Λαμπάκης, ἀπέστειλε
πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον ἡμῶν Μητροπολίτην ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἀποτελοῦ-
σαν ἀληθῆ ἀνθοδέσμη Χριστιανικῶν ἰδεῶν καὶ ἐθνουσιασμοῦ ἐνθέου, θεωρού-
μεθα εὐτυχεῖς δημοσιεύοιτες ᾧδε :

Ἱερώτατε ἄγγελε τοῦ Β'. ἀστέρος τῆς ἀποκλύψεως
Ἄγιε Μητροπολίτα Σμύρνης Κύριε Κύριε Χρυσόστομε,

Οἱ Οὐρανοὶ διανοίγονται σήμερον
ὑπεράνω τοῦ Σταδίου τῆς Σμύρνης,
καὶ οἱ λεπτὴν ἀκοὴν τῆς πίστεως ἔ-
χοντες ἀκούουσιν : « Ἴσχυε, Πολύκαρ-
πε, [καὶ ἀνδρίζου]. »

Ὁ Πολύκαρπος ἴσχυσε καὶ τὸ
φῶς τοῦ Εὐαγγελίου τὸν κόσμον ἀ-
φώτισεν.

Μετὰ τῆς συζύγου μου ἐν ἀρρή-
τῳ καιανύξει γονυπετοῦμεν μεθ' ὁ-
μῶν, τὰ ἅγια χῶματα τοῦ Πάγου ἀ-
σπυζόμενοι.

Καὶ νῦν τῶν χρόνων πληρωθέν-
των ἦτο δυνατόν ὁ Ὑψιστος νὰ παρί-
δη τῶν αἱμάτων καὶ δεήσεων τσοῦ-
των Μαρτύρων καὶ νὰ μὴ εἰσακούση
φωνῆς τῆς δεήσεως ἡμῶν, ἐλεῶν
ἡμᾶς ;

Ὁ Πάγος τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὁ Πά-
γος τῆς Σμύρνης δίδουσι σήμερον
δεξιὰς ἐπὶ τοῦ ἐνὸς Παῦλος καὶ Δι-
ονύσιος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου Γερμα-
νικός, Πολύκαρπος, Πιόνιος καὶ οἱ
ἐκ Φιλαδελφείας Μάρτυρες.

Ὡ βράχει ἅγιοι ! ὦ χῶματα ἱερώ-
τατα ! Οἱ αἰῶνες παρέρχονται· οἱ Χρι-
στιανοὶ ἐπὶ τῶν Πάγων τούτων ἀγι-
άζονται καὶ διδάσκονται.

Τίς Θεὸς Μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν ;

γράμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκάστου
χριστιανοῦ, πλὴν λυποῦμαι ὅτι τού-
των ὀλίγοι ἔλαβον γνῶσιν· ἀν δὲ τὸ
φῶς ὑπὸ τὸ μέδιον, πῶς φωτισθήσε-
ται τὸ Γένος ;

Ο ΠΟΙΜΗΝ ΔΑΥΪΔ

Σὺ εἰ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μένος

Σκοπὸς τῆς συγγραφῆς μου τῶν
ἑπτὰ ἀστέρων ἦτο εἰς ἡ ἀνύψωσις τοῦ
ἡθικοῦ καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθη-
ματος τῶν κατοίκων τῶν ἑπτὰ ἀστε-
ρων· ἔπρεπε νὰ εὐρίσκηται τὸ σύγ-

Μὴ φοβῆσθε τὰ δεσμὰ καὶ τὸ νε-
κρὸν τοῦ γράμματος, τρέμετε ἀπὸ
τὴν ζωογόνον δύναμιν τοῦ Πνεύμα-
τος.

Ἐὰν ὁ Κύριός μου χαρίσῃται μοι
ὀλίγον εἰς χρόνον ζωῆς, θέλω δια-

νοίξει νέους ὀρίζοντας εἰς τὸν κυανόλευκον Χριστιανικὸν Οὐρανὸν τῆς Ἰωνίας.

Μὴ λησμονήτε ὅτι τὸ Γένος ἡμῶν εἶνε τὸ γένος, εἰ' εὖ ἐδοξάσθη καὶ δοξάζεται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ ὀψέσθε τίς ὁ ἀδαμάντινος στέφανος, εἰ' εὖ ἀπὸ τοῦ σπηλαίου τῆς Πάτμου ἔθετος ὑφιπέτης στεφανοῖ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν.

Ἐὰν τοῦ χρόνου δὲν εἶμαι ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀναβλέψατε εἰς τὸν ἄνω τοῦ Σταδίου Οὐρανὸν καὶ ἐκεῖ εὐρήσετε

με μετὰ τῶν μακαρίων πνευμάτων βλέποντα ὑμᾶς.

Εὐτυχῆς ὁ ὅσον τὸ δυνατόν ἀναμαρτήτως διερχόμενος τὸ πρόσκαιρον καὶ μάταιον τοῦ βέοντος χρόνου.

Ὁ Ὑψιστος διὰ τοῦ Πολυκάρπου εὐλογεῖτω τοὺς οἴκους καὶ τὰ τέκνα μῶν.

Τὰς εὐλογίας Ἑμῶν ὡς τοῦ Κανονικοῦ Διπλόχου τοῦ Ἱεροῦ Πολυκάρπου ἐπ' ἐμὲ καὶ τὸν οἶκον ἐμοῦ ἀπεδεχόμενος, διατελῶ τῆς ἡμετέρας Πανιερότητος τέκνον ἐν Κυρίῳ εὐπειθέστατον

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗΣ

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΕΝ Τῇ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀρ. 98 φυλλαδίου καὶ τέλος).

Ἀναμφιβόλως ἡ δογματικὴ καὶ ἡθικὴ διδασκαλία, τὴν ὁποίαν παρέδωκαν οἱ ἀπ' ἀρχῆς «αὐτόπται γενόμενοι τοῦ λόγου», ἀνοθεύτως διατηρεῖται ὡς ἀνεκτίμητος παρακαταθήκη ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος δὲν θὰ μεταβληθῇ οὔτε κατὰ ἐν ἰῶτα. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ πολύτιμος αὐτῆς κληρονομία μένει νεκρὰ καὶ δὲν ἀίσθνομεθα εἰς τὰς ψυχὰς μας θρησκευτικὸς παλμούς, ἐπὶ τοσοῦτον θὰ μᾶς κατέχη μαρασμός, παρακωλύων τὴν ἀναπτυξιν καὶ πρόοδόν μας. Ὅταν ἀπὸ τοῦ 9ου αἰῶνος καὶ ἐξῆς οἱ μὲν Πά-

παι τῆς Ῥώμης, παντοκρατορίαν δυνειρευόμενοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, γῆν καὶ θάλασσαν ἀνεκίνουν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ των, ἱερὰ δὲ καὶ θυσιαστικὰ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἐγωϊσμοῦ των, περιέπιπτον ἀπὸ ἀτόπου εἰς ἄτοπον, οἱ δὲ ἡμέτεροι ἐν Βυζαντίῳ ἄρχοντες καὶ λαοὶ παρημέλουν τὴν οὐσιώδη τῆς πίστεως καὶ ἐχάνοντο εἰς ἑρηρῶς τύπους, τότε ἤρχισε τὸ δένδρον τοῦ Χριστιανισμοῦ νὰ φυλορροῇ, νὰ μαραίνεται καὶ νὰ μὴ καρποφορῇ. Κατὰ τῶν καταχρήσεων καὶ τῆς διαφθορᾶς τῆς Ῥώμης ἤγειραν τὴν σημαίαν τῆς ἀνταρσίας

τῷ 1517 ὁ καθηγητὴς τῆς θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βιτεμβέργης Μαρτίνος Λούθηρος καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Γάλλος Καλδίνος, γενόμενοι ἀρχηγοὶ τῶν Προτεσταντῶν. Αὐστυχῶς ὅμως ἐν τῷ ὑπερμέτρῳ ζήλῳ των κατὰ τοῦ παπισμοῦ κατέληξαν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον· δὲν ἐφρόντισαν μόνον νὰ πατάξωσι τὴν κατάχρησιν καὶ νὰ διορθώσωσι τὰ διορθώσεως χρῆζοντα, ἀλλὰ ἠθέλησαν νὰ ἐξορίσωσι καὶ τὴν χρῆσιν μερικῶν ἀπαραιτήτων θρησκευτικῶν ἐθίμων, ν' ἀπομακρυνθῶσιν ἀπὸ τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ ὅποιον ἀντεπροσώπευεν ἡ Ὁρθοδοξία, ν' ἀρνηθῶσι τὴν ἱερὰν παράδοσιν, ἡ ὁποία εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὴν λύσιν θρησκευτικῶν προβλημάτων, καὶ τοιοῦτο τρόπον νὰ δημιουργήσωσιν χάος καὶ θρησκευτικὸν λαβύρινθον· διὰ τοῦτο δὲ ἐν τῷ Προτεσταντισμῷ ἐπὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γραφικοῦ χωρίου εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχωσι τόσαι γινῶμαι ὅσαι καὶ κεφαλαιὶ ἐρμηνευτῶν. Ὁ ἀγών των κατ' ἀρχὰς ἦτο εὐγενής, ἀλλ' ἔπειτα ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ καὶ παρεμόρφωσε τὸν Χριστιανισμόν· διότι ἔδωκεν ὑπερβολικὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν ἀτομικὴν κρίσιν. Καθὼς δὲ ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ ἐδάφους πολλάκις ὑπερβολικὴ συνταγματικὴ ἐλευθερία διὰ λαὸν ἀνανάπτυκτον καὶ ἀκατάλληλον διὰ τὴν αὐτὴν δύσπεπτον τροφήν φέρει ἀνεπανορθώτους ζημίας, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐπὶ τοῦ θρησκευτικοῦ ἐδάφους, προκειμένου περὶ ἀ-

ληθειῶν προελθουσῶν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ἀπεριόριστος ἐμπιστοσύνη εἰς τὴν περιορισμένην ἀνθρωπίνην ἀντίληψιν ὀδηγεῖ εἰς πολυσχιδεῖς πλάνας. Εὐτυχῶς τῶν ἀκροτήτων τούτων Προτεσταντισμοῦ καὶ Παπισμοῦ εἶνε μὲν ἀπηλλαγμένη ἡ Ὁρθοδοξία, ἀλλ' εἶνε ἀνάγκη διὰ λογικῶν καὶ περιεσκεμμένων μεταρρυθμίσεων νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ ζῶν πνεῦμα τῶν πρώτων αἰώνων, καὶ τότε σιγὰ καὶ κατ' ὀλίγον ἡ ζύμη τῆς Ὁρθοδοξίας θὰ ζυμώσῃ ὅλον τὸ φύραμα, θὰ πραγματοποιηθῇ ὁ ἱερὸς πόθος τῆς, εὐχομένης καθημερινῶς ὑπὲρ τῆς ἐνότητος πασῶν τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καὶ θὰ γείνη μία ποιμνὴ εἰς ποιμήν.

Καὶ πρῶτον αἱ μακροσκελεῖς ἀκολουθίαι ἀφαιροῦσι πᾶσαν ἰκμάδα ἡθικῆς ζωῆς. Ὁ Χριστιανὸς ἐρχόμενος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ 3 καὶ 4 ὥρας ἐν καταναγκαστικῇ ὀρθοστασίᾳ εὐρισκόμενος, πῶς εἶνε δυνατόν ν' ἀφοσιωθῇ εἰς τὸ θεῖον, καὶ μετὰ προσοχῆς νὰ παρακολουθῇ τὰ τῆς θείας μυσταγωγίας; Ἐὰν ὅμως, ἀνευ βλάβης τῆς οὐσίας, συντομευθῶσιν αἱ ἱερὰι ἡμῶν τελεταί, τακτικὸν δὲ κήρυγμα σύντομον καὶ σαφὲς ἀνοπτύσῃ τὰς ἀληθείας τῆς πίστεως ἡμῶν, τότε ἀναμφιβόλως ἡ ὠφέλεια τῶν Ἐκκλησιαζομένων θὰ ἦνε πολὺ μεγαλύτερα.

Δεύτερον· σύντονος ἐνέργεια ὑπὲρ τοῦ κλήρου τοῦ τε κατωτέρου καὶ τοῦ ἀνωτέρου διὰ ν' ἀνακτήσῃ τὴν προτέραν του εὐκλειαν καὶ τὰ χρησιμεύσῃ ὡς φῶς καθοδη-

γεὺν τὸ ἔθνος μας εἰς τὴν πραγμα-
τικὴν εὐδαιμονίαν του καὶ ὡς ἄλλα,
προλαμβάνον τὴν κοινωνικὴν σήψιν.
Καὶ ὡς πρὸς τὸν κατώτερον κληρὸν
εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ ἐξησφαλίζετο
ἡ ὕλική αὐτοῦ εὐημερία δι' ἀξιοπρε-
ποῦς μνησιαίας συντηρήσεως, καὶ τρι-
ουτοτρόπως, αἰρομένης τῆς εὐσχί-
μου ἐπαιτείας, νὰ δύνανται νὰ προ-
σέλθωσιν εἰς τὸ κληρικὸν τάγμα καὶ
πολλοὶ μεμορφωμένοι καὶ εὐπαίδευ-
τοι. Ἡ ἀξιοπρεπὴς δὲ αὐτῆ συντή-
ρησις τοῦ κατωτέρου κλήρου, ὁ πε-
ριορισμὸς τῶν χειροτονιῶν, καὶ ἡ
αὐστηρὰ ἐξέτασις τοῦ ποιοῦ τῶν
μελλόντων νὰ χειροτονηθῶσ. θὰ ἀνα-
συστήσωσι τὸ καταπεσὸν γόητρον
τοῦ κλήρου· ἐν τιαύτῃ δὲ περι-
πτώσει τὸ ἔλον ἐν ἐξογκούμενον ἀν-
τικληρικὸν ρεῦμα ἐν τῷ ἔθνει μας θὰ
διαλυθῆ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν ἀνώτερον
κληρὸν, ἀφοῦ οἱ λόγοι οἱ καθιερώ-
νοντες τὴν ἀγαμίαν σήμερον δὲν ὑ-
φίστανται, ἀφοῦ τὸ ζήτημα ὠρίμα-
σε καὶ ἔλα τὰ στρώματα τῆς κοινω-
νίας μας διεφωτίσθησαν καὶ δὲν ὑ-
πάρχει κίνδυνος νὰ σκανδαλισθῶσιν
αἱ συνειδήσεις τῶν πιστῶν, εὐχῆς
ἔργον θὰ ἦτο νὰ προπαρασκευασθῆ
καταλλήλως τὸ ἔλαφος, καὶ νὰ συγ-
κροτηθῆ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἐν
τῇ ὁποία νὰ καταργηθῆ ἡ κατα-
ναγκαστικὴ ἀγαμία, καὶ νὰ ἐπανέλ-
θῃ ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἀποστολικοῦ «δεῖ
τὸν ἐπίσκοπον μιᾶς γυναικὸς εἶναι
ἄνδρα». Ἐὰν δὲ ἔχωμεν τὸ εὐτύχη-
μα τὸ ἔθνος μας, εὐρισκόμενον ὑπὸ

εὐμενεῖς συνθήκας, νὰ πρωτοστατή-
σῃ εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν σύνοδον,
τότε ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω θὰ μεταρ-
ρυθμισθῶσι καὶ ἄλλα ἀναφερόμενα
εἰς τοὺς βαθμοὺς τῆς συγγενείας
εἰς τὴν νηστείαν, εἰς τὸ σχῆμα καὶ
εἰς τὴν κόμην τῶν κληρικῶν καὶ τὰ
τοιαῦτα. Εὐτυχῶς ἔλοι σχεδὸν οἱ
ἀρχηγοὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ
Γένους ἀναγνωρίζουσι τὴν ἀνάγκην
τῶν μεταρρυθμίσεων διὰ νὰ περισώ-
σωμεν πᾶν ὅ,τι πολύτιμον ἔχομεν.
Καθὼς δὲ ὑπερύψηλον καὶ εὐσκιό-
φυλλον δένδρον ἔχον καὶ μερικὸς
κλάδους ξηροὺς καὶ μεμαραμμένους,
ἀνάγκη νὰ καθαρισθῆ ἀπὸ αὐτοὺς διὰ
ν' ἀναθάλλῃ ἀκόμη καλλίτερον, τρι-
ουτοτρόπως καὶ τὸ δένδρον τῆ Ὀρ-
θοδοξίας διὰ ν' ἀναδώσῃ καρποὺς
ἀφθόνους καὶ λαμπροὺς πρέπει νὰ
περικοπῶσι τὰ παρεμποδίζοντα τὴν
ἐλευθέραν του ἀνάπτυξιν. Ὅταν δὲν
ὑπάρχῃ ἐν τῷ ἔθνει μας τὸ ζῶν
πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ὁ λαὸς
μας ἐντρυφᾷ μόνον εἰς τοὺς τύπους,
παραμελῶν τὴν οὐσίαν, τότε τὸ μὲν
ἐθνικὸν μας σκάφος θὰ εὐρίσκηται
εἰς τρικυμιῶδες πέλαγος, ἀπειλού-
μενον πανταχόθεν ἀπὸ τὰ ταραχώδη
κύματα τῆς συμφορᾶς, ὁ δὲ λαὸς θὰ
ἐκπέμπῃ πάντοτε ἀπὸ τὰ στήθη του
σπαραξικάρδιον τοῦ πόνου τοῦ ἐ-
πιφώνημα. Ὅταν ὁμοῦ καὶ πράγμα-
τι ἦμεθα Ὀρθόδοξοι, τοῦθ' ἔπερ θὰ
ἐπιτευχθῆ διὰ λογικῶν μεταρρυθμί-
σεων, τότε καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς
ἔθνος «θαρσεῖν χρή τάχ' αὖριον ἔ-
σεται ἄμεινον».

Β. ΕΓΘΓΜΙΟΥ
Ἱεροκήρυξ.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ

Ὁ Πολύκαρπος καὶ οἱ σὺν αὐ-
τῷ πρεσβύτεροι πρὸς τὴν Ἐκκλη-
σίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν παροικοῦσαν ἐν
Φιλίπποις.

Ἐχάρην πολὺ ἐπὶ τῇ χαρᾷ σας εἰς
τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν,
διότι ὑπεδέχθητε αὐτοῦ ἀξίως τοὺς
μιμητὰς τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης (ἦγον
τὸν ἅγιον Ἰγνάτιον καὶ τοὺς συν-
τροφούς αὐτοῦ) καὶ ἡ εὐστάθεια τῆς
πίστεώς σας, γνωστὴ ἀπὸ τῶν ἀρ-
χαίων χρόνων, διέμεινε καθαρὰ μέ-
χρι σήμερον καὶ καρποφορεῖ εἰς τὸν
Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, Ὁ-
στις ἠθέλησε καὶ αὐτὸν τὸν θάνα-
τον νὰ ὑποφέρῃ ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν
ἡμῶν. Διὰ τοῦτο περιζωννύοντες τὰς
ὀσφύας σας, δουλεύσατε τῷ Θεῷ με-
φόβον καὶ ἀλήθειαν. Καὶ ἀποφεύ-
γοντες τὰς ματαίας ὁμιλίας καὶ τὴν
πλάνην πολλῶν, πιστεύετε εἰς τὸν
ἀναστήσαντα ἐκ νεκρῶν τὸν Κύριον
ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ εἰς τὸν
δόντα αὐτῷ δόξαν καὶ θρόνον ἐκ δε-
ξιῶν αὐτοῦ. Εἰς αὐτὸν δὲ τὸν υἱὸν
ὑποτάσσονται πάντα τὰ ἐπουράνια
καὶ τὰ ἐπίγεια, αὐτὸν λατρεύουσι
πάντα τὰ πνεύματα ὡς κριτὴν, ὅστις
θέλει ἔλθει νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νε-
κρούς. Ὁ δὲ Θεὸς, ὁ ἀναστήσας αὐ-
τὸν ἐκ νεκρῶν, θέλει ἀναστήσει καὶ

ἡμᾶς, ἐὰν ἐκτελῶμεν τὸ θέλημά του
καὶ ἐκπληρῶμεν τὰς ἐντολάς του
καὶ ἀγαπῶμεν ὅσα αὐτὸς ἠγάπη-
σεν, ἀποφεύγοντες τὴν ἀδικίαν, τὴν
πλεονεξίαν, τὴν φιλαργυρίαν, τὴν
καταλαλιάν, τὴν ψευδομαρτυρίαν, μὴ
ἀποδίδοντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἢ ὕ-
βριν ἀντὶ ὕβρεως. Ἐνθυμούμενοι
πάντοτε ὅσα ὁ Κύριος εἶπε: «Μὴ κρί-
νετε τοὺς ἄλλους διὰ νὰ μὴ κριθῆ-
τε· συγχωρεῖτε τοὺς ἄλλους ἐὰν
θέλητε νὰ συγχωρηθῆτε· ἐλεῆτε διὰ
νὰ ἐλεηθῆτε, μετ' ὅποιον μέτρον με-
τράτε τοὺς ἄλλους, θέλετε μετρηθῆ
καὶ σεῖς» καὶ ὅτι «Μακάριοι οἱ πτω-
χοὶ καὶ οἱ ὑποφέροντες διωγμοὺς διὰ
τὴν δικαιοσύνην, διότι εἰς αὐτοὺς ἀ-
νήκει ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.»
Ἐὰν σᾶς γράφω, ἀδελφοί, περὶ δι-
καιοσύνης, τοῦτο δὲν προέρχεται ἀπ'
ἔμαντοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον σεῖς μετ' ἐμοῦ
ἐμαρτυροῦσθε. Οὔτε ἐγὼ δὲ οὔτε ἄλλος
τις δύναται ν' ἀκολουθήσῃ τὴν σο-
φίαν τοῦ ἐνδόξου ἀποστόλου Παύ-
λου, ὅστις εὐρισκόμενος μεταξὺ ὑμῶν
ἐδίδαξε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας μετ' ἀ-
λήθειαν καὶ βεβαιότητα. Καὶ ἀπὸν ἀ-
κόμη ἔγραψε πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολάς,
διὰ τῶν ὁποίων δύνασθε νὰ στε-
ρεωθῆτε εἰς τὴν πίστιν, ἥτις εἶνε ἡ
μήτηρ ὅλων ἡμῶν. Εἰς τὴν πί-

στιν ταύτην ἀκολουθεῖ ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον μας. Ἐὰν τις αὐτὰ τὰ τρία φυλάττη, ἐκπληροῖ τὴν ἐντολὴν τῆς δικαιοσύνης· διότι ὁ ἔχων τὴν ἀγάπην εὐρίσκειται μακρὰν πάσης ἁμαρτίας.

Πάντα τὰ κακὰ ἐκ τῆς φιλαργυρίας προέρχονται. Γνωρίζοντες λοιπὸν, ὅτι οὐδὲν ἐφέρομεν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, ἀλλ' οὔτε δυνομένα νὰ λήβωμεν τι μετὰ τὸν θάνατόν μας, ἄς δπλισθῶμεν μὲ τὰ ὄπλα τῆς δικαιοσύνης.

Καὶ κατὰ πρῶτον ἄς μάθωμεν νὰ περιπατῶμεν εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου· ἔπειτα διδάξατε τὰς γυναῖκάς σας νὰ περιπατῶσιν εἰς τὴν πίστιν, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον, εἰς τὴν ἀγάπην καὶ εἰς τὴν σωφροσύνην· ν' ἀγαπῶσιν ἐλλικρινῶς τοὺς ἀνδρας των καὶ νὰ ἀνατρέφωσι τὰ τέκνα των ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου.

Διδάσκετε ἔτι τὰς χήρας νὰ ὦσι φρόνιμοι καὶ νὰ προσεύχωνται ἀδιαλείπτως ὑπὲρ ὅλων.

Γνωρίζοντες ὅτι ὁ Θεὸς δὲν περιπαίττειται, ὀφείλομεν νὰ διάγωμεν βίον σύμφωνον πρὸς τὴν θέλησιν αὐτοῦ.

Ὅμοίως οἱ διάκονοι ὀφείλουσι νὰ εἶνε ἄμεμπτοι ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, ὡς ὑπηρετῆται τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ οὐχὶ τῶν ἀνθρώπων. Νὰ μὴ ὦσι συκοφάνται, διπρόσωποι, φιλάργυροι, ἀλλὰ σώφρονες πρὸς πάντας εὐσπλαγχοί, ἐπιμελεῖς, ἐλεήμονες.

Οὕτω καὶ οἱ νέοι ὀφείλουσι νὰ ὦσιν ἄμεμπτοι εἰς ὅλα καὶ νὰ χαλινώσωσι τὰ πάθη αὐτῶν. Εἶνε τῷ ὄντι καλὸν ν' ἀποφεύγη τις τὰς κακὰς ὀρέξεις εἰς τοῦτον τὸν κόσμον· διότι πᾶσα κακὴ ἐπιθυμία καταφέρεται κατὰ τοῦ πνεύματος, καὶ οὔτε πόρνοι, οὔτε μοιχοί, οὔτε οἱ πρᾶττοντές τι αἰσχρὸν θέλουσι κληρονομήσει τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Αἱ δὲ παρθένοι νὰ ζῶσι μὲ καθαράν καὶ ἄμωμον συνείδησιν.

Καὶ οἱ Ἱερεῖς ἔστωσαν πρὸς πάντες εὐσπλαγχοί καὶ ἐλεήμονες, ἐπισκεπτόμενοι τοὺς ἀσθενεῖς, φροντίζοντες διὰ τὰς χήρας, διὰ τὰ ὄρφανὰ καὶ διὰ τοὺς πτωχοὺς, ἀπέχοντες μακρὰν πάσης φιλαργυρίας, μὴ πιστεύοντες εὐκόλως τὸ κακὸν τοῦ πλησίον, καὶ νὰ μὴ ὦσιν αὐστηροί, ὅταν κρίνωσι, γνωρίζοντες ὅτι πάντες εἴμεθα ὀφειλέται εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ ὅτι πάντες χρεωστοῦμεν νὰ παρουσιασθῶμεν εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἕκαστος δώσῃ λόγον τῶν πράξεών του.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἄς δουλεύσωμεν τὸν Κύριον μετὰ φόβου καὶ εὐσεβείας ὡς αὐτὸς μᾶς διέταξεν. Ἄς ἔχωμεν ζῆλον διὰ τὸ καλὸν καὶ ἄς ἀποφεύγωμεν τὰ σκάνδαλα τὰς διενέξεις καὶ τοὺς ψευδαδέλφους καὶ τοὺς φέροντας μὲ ὑποκρισίαν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου διὰ νὰ ἀποπλανῶσι τοὺς κενοδόξους ἀνθρώπους. Διότι πᾶς, ὅστις δὲν ὁμολογεῖ τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

εἶνε Ἀντίχριστος καὶ ὅστις δὲν ὁμολογεῖ τὸ μαρτύριον τοῦ Σταυροῦ εἶνε ὀπαδὸς τοῦ Διοβόλου.

Ἄς προσκαριτερῶμεν λοιπὸν ἀδιαλείπτως, κρατοῦντες ἰσχυρῶς τὴν ἐλπίδα μας καὶ τὸ ἐνέχυρον τῆς δικαιοσύνης, ὁ ἔστιν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις ὑπέφερε τὸν Σταυρικὸν θάνατον δι' ἡμᾶς καὶ καίτοι ἁμαρτίαν δὲν ἔπραξεν οὐδὲ εὐρέθη δόλος εἰς τὸ στόμα του, ἐν τούτοις ὅμως ὑλέστη τὰ πάνδεινα δι' ἡμᾶς ἵνα ζήσωμεν ἐν αὐτῷ.

Ἀκολουθήτε λοιπὸν τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, σταθεροί καὶ ἀμετάβλητοι εἰς τὴν πίστιν, ἔχοντες ἀδελφικὴν ἀγάπην, φερόμενοι πρὸς πάντας μὲ πραότητα ὡς ὁ Κύριος ἡμῶν ἐφέρετο πρὸς ἡμᾶς, σύμφωνοι τῇ ἀληθείᾳ καὶ μηδένα περιφρονοῦντες.

Δυνάμενοι δὲ νὰ κάμητε καλόν, μὴ τὸ ἀναβάλλητε· διότι ἡ ἐλεημοσύνη ἐλευθερῶνει ἐκ τοῦ θανάτου.

Ἔστε συγκατοβατικοὶ μεταξύ σας, συμπεριφέρεσθε μετὰ τῶν ἐθνικῶν μὲ τρόπον ἀκατάκριτον, ὡστε σεῖς μὲν διὰ τὰ καλὰ σας ἔργα νὰ ἐπαινησθε, ὁ δὲ Κύριος ἐξ αἰτίας σας νὰ μὴ βλασφημηται.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι καλῶς γνωρίζετε τὸς Ἀγ. Γραφὰς καὶ ἐξ αὐτῶν διδάσκεσθε τὰ πρέποντα, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔφθασα εἰς τοιοῦτον βαθμὸν σοφίας. Ἐν τῇ Γραφῇ εἶνε γεγραμμένον «ὀργίσεσθε καὶ μὴ ἁμαρτάνετε. Ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν». Μακάριος ὁ πιστεύων εἰς ὅσα σεῖς πιστεύετε. Καὶ εἶθε ὁ Θεός, Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστός, Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ αἰώνιος Ἀρχιερεὺς, νὰ σᾶς στερεώσῃ εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὴν εἰρήνην, εἰς τὴν ὑπομονήν, εἰς τὴν μακροθυμίαν, εἰς τὴν ἀνοχήν καὶ εἰς τὴν ἀγνεῖαν. Εἶθε νὰ κάμη συμμετόχους τῆς κληρονομίας τῶν Ἁγίων, τόσον σᾶς, ὅσον ἐμὲ καὶ ὅλους τοὺς ὑπὸ τὸν ἥλιον ζῶντες, ὅσοι πιστεύουσιν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ εἰς τὸν Πατέρα αὐτοῦ, ὅστις ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

Προσεύχεσθε ὑπὲρ πάντων τῶν Χριστιανῶν, ὑπὲρ Βασιλέων, Ἁγεμόνων, Δυνάμεων. Ἔτι δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν κατατρεχόντων καὶ μισούντων ὑμᾶς καὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Σταυροῦ, ἵνα φαιῆ εἰς τὸν κόσμον ὅλον ὁ καρπὸς τῆς πίστεως καὶ ἐν αὐτῷ τελειοποιηθῆτε.

A. K.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ ἐν τῷ Ἱερῷ ἡμῶν Μητροπολιτικῷ ναφ τῆς ἁγίας Φωτεινῆς ὁ Σεβασμιώτατος ἡμῶν Μητροπολίτης μετὰ τοῦ Θεοφ. ἀγίου Τράλλεων καὶ πολλῶν Ἱερέων καὶ διακόνων ἐλειτούργησεν ἐπὶ τῇ ἐν Ῥωσίᾳ ἀγομένη ἐορτῇ τῆς τριακοσιοστῆς ἐπετηρίδος τῆς δυναστείας τοῦ ἐνδόξου Ἀυτοκρατορικοῦ οἴκου τῶν Ῥωμανῶν. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν ἐν στολῇ ὁ Ἐξοχώτατος Γενικός τῆς Ῥωσίας πρόξενος κ. Καλ μετὰ τοῦ κ. ὑποπροξένου καὶ ἄλλου τοῦ προσωπικοῦ τοῦ προξενίου

καὶ τῶν μελῶν τῆς Ῥωσικῆς παροικίας, πλείστοι ἐκ τῶν τὰ πρῶτα παρ' ἡμῖν φερόντων καὶ ἀπειρον πλῆθος λαοῦ, ἀποδίδοντος τὸν ὀφειλόμενον εὐγνωμοσύνης φόρον πρὸς τὴν πολλαχῶς τό τε ἔθνος καὶ τὴν ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν εὐεργετήσασαν κραταίαν ταύτην δυναστείαν.

Μετὰ τὸ ὑπὲρ τῶν ἐν μακρῇ τῇ λήξει γεινομένων μελῶν τῆς Ἀυτοκρατορικῆς τῆς αἰκογενείας τελεσθῆναι μνημόσυνον, ἐψάλλη κατανυκτικωτάτη δοξολογία καὶ θέσεις ὑπὲρ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Ἀυτοκράτο-

ρος καὶ Τσαύρου πικρῶν τῶν Ῥωσσιῶν, τῆς Ἀυτοκρατορικῆς οἰκογενείας καὶ παντὸς τοῦ παλατιῶν καὶ τοῦ στρατοπέδου αὐτῶν καὶ μετ' αὐτὴν ὁ Σεβασμιώτατος ἡμῶν Μητροπολίτης ἐξεφώνησε τὸν ὄρατον καὶ μεστὸν ὑψηλῶν ἰδεῶν λόγον, ὃν δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἀνα χεῖρας φυλλαδίου.

Τὸν Ἐξοχώτατον Γενικὸν Πρόξενον, ἀνερχόμενον μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τὰς κλίμακας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἐπυσημήσθη τὸ ἐν τῷ περιδῶλφ αὐτῆς πλήθος τῶν Ὁρθόδοξων, ζητωκραυγᾶσιν συγχρόνως ὑπέρ τε τῆς Ἀυτοκρατορικῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ ἐμπεδῶτου καὶ συμπαθεστάτου ἡμῖν Ῥωσικοῦ λαοῦ.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Ἱ. Πολυκάρπου» μετέχουσα τῆς κοινῆς ἐπὶ τῇ βαρυσημάντῳ ταύτῃ ἐορτῇ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, εὐχεται ὀλοφύχως ὅπως ὁ Κύριος κραταιώσῃ τὴν θεόσωστον τῶν Ῥωμανῶν Δυναστείαν, δοξάσῃ αὐτὴν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἵνα ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῆς ἀνατελῇ δι' ὄλον τὸ Ὁρθόδοξον πλήρωμα δικαιοσύνης καὶ πληθὸς εἰρήνης.

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΔΗΜ. ΣΧΟΛΗΣ ΜΟΡΤΑΚΙΩΝ

Ἀξιότιμε Κύριε,

Τὴν αὐριον Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας 3ην Μαρτίου τελεῖ τὴν ἐπέτειον αὐτῆς ἐορτὴν, ἣ ἀπὸ ἐπταετίας ἤδη συντηρουμένη ὑπὸ τῆς ἡμετέρας Ἀδελφότητος **Δημοτικῆ σχολῆς Μορτακίων.**

Εὐελπιστοῦμεν, ἀξιότιμε Κύριε, εἶτι προθύμως θέλετε τιμήσει διὰ τῆς παρουσίας ὑμῶν τὴν σεμνὴν ταύτην ἐορτὴν καὶ διὰ τῆς συνδρομῆς σας θέλετε ἐπέλθῃ ἀρωγὸς εἰς τὰς πολλαπλᾶς ἀνάγκας τῆς ἐν λόγῳ σχολῆς, ἣτις μορφώνει δωρεᾶν ὑπὲρ τοῦς 200 ἀπορωτάτους μαθητάς, καὶ τὸ σπουδαιότερον τυγχάνει ἐκ τῶν ἀπορωτάτων σχολῶν τῆς πόλεώς μας, στερουμένη θρανίων καὶ λοιπῶν σχολικῶνσκευῶν καὶ ὀργάνων.

Ἐν Σμύρνῃ τῇ 2 Μαρτίου 1913.

ΤΟ ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξετυπώθησαν κατ' αὐτὰς δύο νέα βιβλία ὑπὸ τὸν τίτλον «ΓΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΤΕΚΝΑ» καὶ «ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ», προῖόντα δοκιμῶν Γάλλων συγγραφέων, μεταφρασθέντα ὑπὸ τῆς **Α. Θ. τοῦ Ἐπισκόπου Τράλλεων κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.**

Ἀμφότερα τὰ βιβλία ταῦτα, παιδαγωγικὰ καὶ πολυτιμώτατα διὰ πάντα χριστιανὸν οἰκογενειάρχην, θὰ συμβάλωσι τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς οἰκογενείας παρ' ἡμῖν, ἐπὶ τῆς ὁποίας καλῶς διαπαιδαγωγουμένης βελτίζεται ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ πρόοδος τῆς κοινωνίας.

Ἡ ἐκτύπωσις ἐγένετο καλλιτεχνικωτάτη, ἣ δὲ τιμὴ ὠρίσθη εἰς ἕξ (6) γρόσια ἀργυρᾶ.

Συνιστῶνται θερμότατα καὶ ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Ἱ. Πολυκάρπου».

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΘΕΙΟΥ ΚΗΡΥΓΜΑΤΟΣ

Ἀδριον Κυριακὴν 3 Μαρτίου οἱ Ἱεροκήρυκες τῆς Θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος «Εὐσεβείας» θὰ κηρύξωσιν ὡς ἑξῆς :

Ὁ Ἱερολογ. κ. **Γε. Ὁρφανίδης** π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ ἁγ. Εὐαγγελιστρίας.

Ὁ Ἱερολ. κ. **Π. Παπαδήμου** π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ Μπαῖρακλῆ.

Ὁ ἐλλόγ. κ. **Π. Κατοιναβάκης** π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ ἁγ. Νικολάου, μ. μ. δὲ ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (ἄνω συνοικίας).

Ὁ ἐλλόγ. κ. **Β. Εὐθυμίου** π. μ. ἐν τῷ Ἱερῷ ναῷ Μορτακίων, μ. μ. δὲ ἐν τῇ σχολῇ ἁγ. Δημητρίου.

Ὁ ἐλλόγ. κ. **Ἀνδρ. Κουρνιακῆς** π. μ. ἐν τῇ σχολῇ Τιμίου Προδρόμου (Σχοινάδικ).

ΣΗΜ. Τὸ ἐν ταῖς σχολαῖς κήρυγμα ἔρχεται τὴν 3ην ὥραν μ. μ.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Α. Σ. ἅγιον Καστορίας κ. κ. Ἰωακείμ (Καστοριαν).—**Αἰδεσιμολ. Σακελλάριον κ. Σταμάτιον Δόβολαν (Καϊσλάρ) καὶ κ. κ. Φραγκούλην Ἀρ. Φραγκούλην (Ψιτυληνοῦς—Σάμου) καὶ Πασχάλην Μιχαηλίδην (περιοδεύοντα).** Ἐπιστολαὶ σας ἐλήφθησαν. Ἀπάντησιν ταχυδρομικῶς.